

No hi ha sinodalitat sense espiritualitat

RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat de Tarragona

L'Any litúrgic comença allà on acaba: no té fi en si mateix. És un cicle mai tancat, sempre obert; sàviament disposat, de tal manera que el seu final coincideix amb el seu principi. La solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món, és la proclamació de la reialesa de Crist amb l'esperança del seu retorn. L'Any de gràcia del Senyor s'inicia amb el I Diumenge d'Advent amb l'anunci de la vinguda escatològica del Senyor. La Paraula celebrada, escoltada, lliurada i contemplada en els quatre diumenges d'Advent intensifica en nosaltres la glòria del Senyor ressuscitat que, havent vingut en la nostra humanitat, ve constantment a nosaltres en la gràcia dels seus sacraments i vindrà en la glòria a la fi de la història. L'Església, com a Esposa, desitja intensament la vinguda del Senyor i amb l'Esperit clama incessantment: «Veni, Senyor Jesús.» Viu de la gran esperança del retorn del Senyor.

Les primeres paraules del Missal són aquestes: «A vós elevo la meua ànima, Senyor.» Tota la litúrgia cristiana és una elevació de l'ànima al cel, un mirar més enllà i vers el Senyor, que ve sempre a nosaltres. Comencem aquest any l'Advent amb una gran humilitat, amb esperit d'infants, oberts a les sorpreses de Déu. L'Advent és el temps de la infància de l'Església que espera sempre confiada els dons del Senyor. El món i l'Església han patit massa com per caure en superficialitats. Vivim temps molt seriosos i crucials, i se'ns demana una gran responsabilitat en la vivència de la fe. En aquest sentit, cal celebrar l'Advent amb una gran conversió de cor, amb una solidaritat molt gran envers els qui sofreixen i amb molta pregària.

El papa Francesc ha convocat el Sínode de l'Església universal i ens ha donat tres paraules que defineixen la vida de l'Església: *comunió*, *participació* i *missió*. Les tres dimensions tenen l'origen i la possibilitat de ser en l'Esperit Sant. Ell és el creador de la humanitat, ell ens fa participar en la vida de Déu i també és ell que anima i impulsa la missió de l'Església. Ell realment és l'ànima del cos de l'Església. És qui la vivifica.

La paraula *sínode* vol dir: «fer camí junts.» Però aquest camí ve marcat pel Senyor, que s'ha autodefinit com a camí (Jn 14,6). És pel camí marcat pel Senyor que hem de caminar, si anem per altres camins ens perdem. El full de ruta de l'Església ja està traçat per la creu del Senyor. No fem el camí sols, el fem sempre en i amb el Senyor. Ell és la possibilitat que caminem junts, sense Ell no hi ha camí possible a fer. És amb Ell, en la seva gràcia, que ens hem d'escoltar els uns als altres i acollir-nos. L'altre per cristià és sempre un germà, mai un opositor i menys un enemic.

Alliberem-nos dels prejudicis i vençem la temptació de creure que el voler de l'Esperit és el que pensa cadascú o un grup determinat. Els altres també tenen l'Esperit. Podem caure en la temptació de parlar de sinodalitat i no viure-la o no practicar-la. La sinodalitat eclesial es practica en la quotidianitat de la vida de les nostres parròquies i diòcesis. En Déu no hi ha res complicat, la vida cristiana i eclesial tampoc no ha de ser complicada. És un caminar joiós en la història anunciant amb paraules i obres que Déu estima el món. Els cristians som testimonis de la gran esperança del Regne.

És amb el Senyor Jesús que hem de descobrir el voler de l'Esperit pel moment present de l'Església. No hi ha sinodalitat sense espiritualitat. És un fer camí junts en el Crist, atents a allò que ens vol dir l'Esperit Sant. Si no hi ha espiritualitat tot esdevé ideologia en l'Església i paraules vanes. És ben units a Jesús que hem de caminar els uns amb els altres, mai uns contra els altres i menys sense els altres. L'Eucaristia és la manifestació més plena de la sinodalitat eclesial. Allí neix per la participació del Cos de Crist i des d'allí creix constantment. Les crisis de vegades *des-programen* els projectes eclesials i pastorals perquè ens adonem que no anem bé i que ens cal començar sempre. Llavors la crisi és un do i una gràcia.

Els cristians també sabem el lloc on porta el camí: el Regne de Déu. Si no sabem on anem, no podem saber el camí. Visquem el do de l'Advent! Preparem el Nadal! Caminem junts en el Senyor!